

[Gert Petersen]

hvilke løsninger de vil have trukket ned over hovedet uden at være blevet spurgt. Jeg har en meget stærk fornemmelse af, at denne grænse er nået nu, og jeg er ikke utilfreds, hvis – jeg er sikker på det – det kommer til stærke manifestationer på fredelig vis rundt omkring på landets arbejdspladser og virksomheder imod det, man her har foretaget sig, i de nærmeste dage, men såmænd også på længere sigt. Det vil ikke kunne undgås.

Så vil jeg sige afslutningsvis, at naturligvis er det rigtigt, at de endelige afgørelser og den endelige vending i dette samfund må gennemføres ad stemmesedlens vej. Jeg tror heller ikke, at nogen anden vej er mulig at betræde. Jeg er helt overbevist om, at i den henseende er dette flertal nået til en slags vendepunkt i sin udvikling. Vi har oplevet, at flertallet har kunnet have nogen vind i ryggen: Vi vil opleve fra nu af, at den vind vil tage af, at der tværtimod vil begynde at blæse vinde imod det nuværende flertal, sådan at vi har garanti for, at næste gang vi mødes ved stemmeurnerne, er det sket med dette flertal. Så er det et andet flertal og en anden politik baseret på socialt sigte, på solidaritet og en demokratisering af vores samfund, der vil være sat i højsædet.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg tror, at vi på grundlag af et par måske lidt uoverlagte bemærkninger fra statsministerens side er kommet i en situation, der er ganske alvorlig for forligsmandsinstitutionen.

En regering kan tale om, hvad samfundets økonomi kan bære. Det kan den gøre både før, under og efter forhandlingerne. Politikere kan kommentere den samme situation. Men forligsinstitutionen er og bør være fuldstændig uafhængig af regeringen. Forligsmandens opgave er overordentlig vanskelig: han skal lytte til parterne. Han skal finde ud af, hvor et forlig kan skitseres og foreslås. Der er fortrolighed omkring forhandlingerne, som vi alle sammen ved.

Hvis den opgave skal løses, hvis forligsmanden skal have blot en rimelig chance for at gøre det, er det væsentligt, at regeringen respekterer, at forligsmanden har denne opgave. Hvis forligsmanden i løbet af forhandlingerne udarbejder en skitse og denne skitse, der måske i strid med reglerne er blevet of-

fentliggjort, straks bearbejdes, beregnes og kommenteres af regeringen med den autoritet, en regering bør have, så er det, forligsmanden skulle basere sig på: parternes opfattelser, som han vurderer dem, naturligvis slået i stykker, fordi sådanne beregninger og kommentarer nødvendigvis vil medføre, at det, parterne var ved at nå frem til, slås i stykker på grund af autoritative kommentarer fra regeringens side.

Derfor er det meget nødvendigt, for at denne institution skal bevare sin uafhængighed, at det slås fast, at regeringen naturligvis respekterer uafhængigheden. Det er baggrunden for, at det spørgsmål, hr. Svend Auken har stillet, er overordentlig væsentligt. Vi tænker på forligsmandsinstitutionens fremtid, ikke på, hvad der måtte være sket i løbet af et par bemærkninger her. Vi tænker på situationen, således som den vil være igen om et par år.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD).

Hr. Gert Petersen har ved forskellige lejligheder sammenlignet det, vi gør i dette parlament, som er valgt af tæt op mod 90 pct. af befolkningen, med det, der sker i Polen. Det er en uforskammethed over for dette parlament, over for den danske vælgerbefolkning at sige sådan noget. Der er naturligvis ikke noget som helst sammenligningsgrundlag.

Jeg stillede det udtrykkelig sådan op, at det, der var regeringens pligt, var at sige befolkningen sandheden. Det gør den polske regering ikke. Den polske regering fortæller ikke, at det er russere, der hugger og stjæler, hvad der produceres i Polen, med det resultat, at befolkningen må sulte. Det fortæller man ikke.

Vi siger rent ud: der er så og så meget til fordeling. Og vi siger endvidere: om I får 5 pct. eller 2 pct. eller noget andet, kommer ikke til at betyde ret meget for jer i en vis periode, fordi det forsvinder op af lommen på jer igen. Det er ikke engang noget, vi siger. Det er noget, alle har iagttaget under alle regeringer her i landet. Det er regeringens ret og det er regeringens pligt at gentage og gentage det. Og forligsinstitutionen kommer til, hr. Ole Espersen, at finde sig i, at det bliver sagt.